

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14.03.2018, sp. zn. 8 Tdo 63/2018, ECLI:CZ:NS:2018:8.TDO.63.2018.1

Číslo: 28/2019

Právní věta: Jestliže je u přečinů podle § 143 odst. 1 nebo § 147 odst. 1 tr. zákoníku nedbalost spatřována v porušení povinnosti podle § 18 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, je nutné zjistit ty konkrétní okolnosti, kterým byl řidič povinen přizpůsobit rychlost jízdy a které s ohledem na konkrétní situaci v době nehody mohl objektivně předvídat. Za okolnost, již pachatel nemohl podle § 18 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. předvídat, lze u řidiče s právem přednostní jízdy, jenž dodržel všechny povinnosti podle § 41 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. a vjel do křižovatky na červený světelný signál, považovat situaci, kdy jiný účastník provozu na pozemních komunikacích, kterého v daných souvislostech tento řidič nemohl vidět, nesplní povinnosti stanovené v § 41 odst. 7 zákona č. 361/2000 Sb. Na takovém řidiči nelze požadovat jistotu, že projede konkrétní úsek bez nebezpečí, ale jen to, aby jeho jízda nepřekročila míru nebezpečí přiměřenou konkrétní situaci. Řidič jedoucí s vozidlem s právem přednostní jízdy může proto důvodně předpokládat, že i ti účastníci silničního provozu, kteří ho nevidí, po zaslechnutí zvukového signálu (zvláštního zvukového výstražného znamení, které užívá vozidlo s právem přednostní jízdy) přizpůsobí své chování zákonem stanovené povinnosti. Na to může takový řidič usuzovat jen podle situace, kterou je schopen sledovat. Rychlost své jízdy je povinen přizpůsobit i ostatním okolnostem, ovšem rovněž jen tehdy, jestliže o nich může vědět (nelze na něm např. opodstatněně požadovat, aby rychlost jízdy přizpůsobil předpokladu, že z ulice, do které nevidí, vyjede jiný účastník provozu na pozemních komunikacích, který jeho právo přednostní jízdy nerespektuje).

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 14.03.2018

Spisová značka: 8 Tdo 63/2018

Číslo rozhodnutí: 28

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Nedbalost, Těžké ublížení na zdraví z nedbalosti, Usmrcení z nedbalosti

Předpisy: § 143 odst. 1 tr. zákoníku
§ 147 odst. 1 tr. zákoníku
§ 16 odst. 1 tr. zákoníku

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud z podnětu dovolání obviněného J. J. podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. zrušil rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 2. 5. 2017, sp. zn. 9 To 74/2017, a rozsudek Okresního soudu v

Chebu ze dne 24. 11. 2016, sp. zn. 2 T 120/2013, jakož i další rozhodnutí obsahově navazující na zrušená rozhodnutí, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. Okresnímu soudu v Chebu přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem Okresního soudu v Chebu ze dne 24. 11. 2016, sp. zn. 2 T 120/2013, byl obviněný J. J. uznán vinným přečinem těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 tr. zákoníku a přečinem usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr. zákoníku, za které byl odsouzen podle § 143 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 18 měsíců, jehož výkon mu byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 roků. Dále bylo rozhodnuto o náhradě škody a o zproštění obviněného P. P., který byl v této věci obžalován.

2. O odvoláních okresního státního zástupce v Chebu a obviněného J. J. podaných proti citovanému rozsudku soudu prvního stupně rozhodl Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 2. 5. 2017, sp. zn. 9 To 74/2017, tak, že podle § 258 odst. 1 písm. b), d) tr. ř. zrušil tento rozsudek v celém rozsahu a podle § 259 odst. 3 tr. ř. znovu rozhodl tak, že obviněného J. J. uznal vinným přečinem těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1 tr. zákoníku a přečinem usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1 tr. zákoníku, které spáchal skutkem popsáním tak, že dne 25. 7. 2012 v době kolem 10:13 hodin řídil osobní vozidlo tov. zn. Volkswagen Transporter patřící Zdravotnické záchranné službě Karlovarského kraje se sídlem v K. V. (dále také jen „vozidlo VW“), tedy vozidlo s právem přednostní jízdy, a to v Ch. po ulici E. ve směru jízdy od křižovatky s ulicí M. ke křižovatce s ulicí V., kterou chtěl projet v přímém směru, a při projíždění touto křižovatkou na signál s červeným světlem „Stůj!“ rychlostí 42 km/hod., kdy objížděl vlevo vozidla stojící v jeho jízdním pruhu, a najel tak částečně do protisměrného pruhu, sice užil zvláštního výstražného světla modré barvy a zvláštního zvukového výstražného znamení, avšak nedbal potřebné opatrnosti, aby neohrozil bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, a vjel do uvedené křižovatky, aniž by měl jistotu, že tak může bez nebezpečí učinit, a to v době, kdy z ulice V. za domovní zástavbou ve směru jízdy do křižovatky s ulicí M. k zimnímu stadionu vjelo nákladní vozidlo tov. zn. Ford Transit patřící Stavební společnosti V., s. r. o., které řídil P. P. (dále také jen „vozidlo Ford“), a následně došlo v prostoru křižovatky ulic E. a V. ke střetu obou vozidel, při němž vozidlo VW narazilo přední částí do pravého boku vozidla Ford v prostoru korby a došlo k odražení a rotaci nákladního vozidla Ford a následnému sražení cyklistky E. P., která jela po ulici V. od zimního stadionu směrem ke křižovatce s ulicí E. a která utrpěla mnohá zranění v oblasti hlavy a další popsaná poranění, a přestože byla po dopravní nehodě letecky transportována do Fakultní nemocnice v P., zejména z důsledku pohmoždění mozku při zlomenině spodiny lební zemřela dne 26. 7. 2012 v 3:10 hodin, a dále při dopravní nehodě došlo na pravém chodníku ulice E. ke sražení chodkyně M. K., která utrpěla zlomeninu přední stěny horní čelisti a další zranění, přičemž dne 1. 8. 2012 se podrobila operaci pravé horní končetiny a s ohledem na vážnost stavu byla hospitalizována až do 9. 11. 2012. Obviněný tím měl porušit ustanovení § 41 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 361/2000 Sb.“).

3. Odvolací soud odsoudil obviněného za tyto přečiny podle § 143 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 1 roku, jehož výkon mu podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 1 roku, a rozhodl též o náhradě škody. V dalším bylo rozhodnuto tak, že trestní věc obviněného P. P. byla podle § 259 odst. 1 tr. ř. vrácena soudu prvního stupně k novému rozhodnutí.

II. Dovolání a vyjádření k němu

4. Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podal obviněný J. J. s odkazem na § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. dovolání, protože podle jeho názoru soudy řádně neposoudily z hlediska spoluzavinění způsob jízdy druhého řidiče P. P. Podle obviněného odvolací soud při posuzování jeho viny nezvažoval okolnosti, které svědčily pro zavinění tohoto řidiče vozidla Ford, který porušil ustanovení § 41 odst. 7 zákona č. 361/2000 Sb. tím, že nezvýšil svou pozornost, nezachoval potřebnou opatrnost a přiměřeně nesnížil rychlost, takže kdyby tyto povinnosti splnil, nedošlo by k nehodě. Podle protokolu o vyšetřovacím pokusu bylo již 55 metrů od místa střetu slyšet výstražné zvukové znamení, které měl obviněný zapnuté na svém vozidle. Ve vzdálenosti 45 metrů již bylo slyšet zvukový signál silně, a proto měl řidič P. P. reagovat, začít brzdit, a zabránit tak nehodě. Uvedené zjištění měl odvolací soud brát do úvahy, obzvláště když sám ve svém rozhodnutí připustil, že povinnost vyplývající z ustanovení § 41 odst. 7 zákona č. 361/2000 Sb. je třeba vykládat tak, že řidič musí v každém případě výrazně zvýšit pozornost a zachovat potřebnou opatrnost a přiměřeně snížit rychlost jízdy, což zdůraznil za situace, kdy řidič P. P. neměl ve svém směru jízdy do E. ulice žádný výhled. Právě s ohledem na to bylo pro posuzování viny obviněného zásadní, v jakém momentě řidič P. P. slyšel zvukový signál. Pokud soud nepokládal provedený vyšetřovací pokus za využitelný pro potřeby tohoto řízení z důvodu, že „nebyly vytvořeny shodné podmínky jako v době nehody“, měl zajistit ověření této okolnosti jiným důkazním prostředkem, a nestalo-li se tak, není dokazování úplné. Obviněný zdůraznil závěr odvolacího soudu, podle něhož zmíněný druhý řidič mohl slyšet zvukový signál, který měl obviněný zapnutý na svém vozidle, ale tuto úvahu již nepromítl při posuzování viny obviněného.

5. Obviněný poukázal na celkovou dopravní situaci na křižovatce, kde podle výpovědi svědků P. Č. a I. L. stálo v jízdním pruhu určeném pro jízdu rovným směrem jiné vozidlo, jehož řidič pouštěl do křižovatky sanitku řízenou obviněným, což mělo být pro řidiče P. P. signálem předtím, než ve svém jízdním pruhu vjel do křižovatky a velmi riskantním způsobem na hranici povolené rychlosti i do jízdního pruhu, který nebyl určen pro jízdu rovným směrem, a porušil zákaz předjíždění v křižovatce podle § 17 odst. 5 písm. b), c) a f) zákona č. 361/2000 Sb. Nemohlo jít o objíždění (obviněný zde poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, sp. zn. 1 As 196/2016). Takový způsob jízdy těsně před střetem byl podle obviněného zcela nevhodný, obzvláště když řidič P. P. vjížděl rychlostí 50 km/h do nepřehledné křižovatky kolem - v té době již stojícího - vozidla a měl slyšet zvukové znamení ve vzdálenosti nejméně 45 až 55 metrů od místa střetu a zabránit mu.

6. K významu a podstatě zavinění ze strany řidiče P. P. obviněný poukázal i na skutečnosti plynoucí ze znaleckého posudku, a to, že při rychlosti 49 km/h, kterou jel, by k ujetí 100 m potřeboval tento řidič 7,3 sekundy při zjištěné době světelného signálu na semaforu v trvání 6 sekund. Proto, když řidič P. P. viděl rozsvícení zeleného světla na semaforu ve vzdálenosti 100 metrů při rychlosti 49 km/h od křižovatky, musel značně zvýšit rychlost, aby stihl projet tuto křižovatku ještě na zelený světelný signál. Obviněný vyjádřil též pochybnost, zda v době, když uvedený řidič projížděl křižovatkou, ještě vůbec svítil zelený signál. Obviněný tedy považuje svou vinu za nedostatečně objasněnou, protože soudy měly zvážit uvedené významné zavinění ze strany druhého řidiče P. P., který se rozhodnou měrou podílel na následcích dopravní nehody, což však soudy nepromítly do výroku o vině obviněného.

7. V závěru svého dovolání proto obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek ve výroku o jeho vině a trestu.

8. K podanému dovolání se vyjádřil státní zástupce působící u Nejvyššího státního zastupitelství, který považuje za důvodnou námitku obviněného J. J. o nedostatku jeho zavinění, a to s poukazem na zjištění, podle něhož obviněný před průjezdem křižovatkou zpomalil, když rychlost jeho vozidla činila

42 km/hod., přičemž nemohl vidět přijíždějící vozidlo řízené P. P. a neměl možnost zabránit střetu ve chvíli, kdy zahlédl toto vozidlo. Obviněný měl zapnutý světelný i zvukový signál na svém vozidle a ostatní vozidla v jeho dohledu stála. Druhý řidič však mohl zabránit střetu, navíc objížděl v tu chvíli již stojící vozidlo manévrem do levého jízdního pruhu, který byl určen jen k odbočení vlevo.

9. Státní zástupce se neztotožnil s právními úvahami odvolacího soudu, protože je považoval za povrchní a nedostatečně odůvodněné. Pokud odvolací soud vycházel z toho, že obviněný jel nepřiměřenou rychlostí, nepostačuje takový závěr pro zavinění z nedbalosti, které je třeba vždy posuzovat komplexně a se zřetelem na potřebnou míru opatrnosti (viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 8. 2017, sp. zn. [7 Tdo 286/2017](#), rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. [5 Tdo 540/2012](#), či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 1. 2015, sp. zn. [8 Tdo 1028/2014](#)), jež se odvíjí od povinnosti konkrétní osoby, možnosti a schopnosti předvídat způsobení daného trestněprávně relevantního následku. Je třeba vzít v úvahu takovou míru opatrnosti, kterou je pachatel schopen vynaložit v konkrétním případě. O nedbalost pachatele jde tehdy, jestliže měl možnost předvídat vznik trestněprávně relevantního následku. Podle státního zástupce obviněný co do objektivního hlediska zachoval potřebnou míru opatrnosti, neboť zapnul jak světelnou, tak i zvukovou výstražnou signalizaci (§ 41 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb.) a při jízdě inkriminovanou křižovatkou zpomalil.

10. K subjektivní míře opatrnosti státní zástupce s přihlédnutím k existující dopravní situaci uvedl, že všechna ostatní vozidla v křižovatce stála, a to včetně vozidla ve směru jízdy řidiče P. P., proto obviněný nemohl vědět, že řidič P. P. začne objíždět vozidla stojící v křižovatce a překříží obviněnému směr jeho jízdy. Pokud všechna ostatní vozidla stála a respektovala vozidlo řízené obviněným, které mělo přednost v jízdě, mohl obviněný mít důvodně za to, že i další účastníci silničního provozu dodrží svou povinnost a umožní mu bezpečný a plynulý průjezd. Obviněný přizpůsobil rychlost jízdy tomu, jak se pro něj tato situace odvíjela, neviděl vozidlo řízené P. P., které se blížilo ke křižovatce, nemohl na něj tedy reagovat a přizpůsobit mu rychlost své jízdy, nemohl ani předpokládat, že tento řidič poruší své povinnosti a bude přes odbočovací pruh objíždět stojící vozidlo dávající přednost vozidlu obviněného. S ohledem na princip omezené důvěry v dopravě mohl obviněný důvodně spoléhat na to, že mu dají přednost případně i další vozidla a že i další řidiči vnímají jeho výstražné signály (a bylo prokázáno, že zvukový signál vnímal i řidič P. P.).

11. Státní zástupce vytkl odvolacímu soudu nesprávnost závěru, podle něhož s ohledem na princip omezené důvěry v dopravě nesprávně shledal u obviněného porušení povinnosti uvedené v § 41 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. To v konkrétním případě znamená, že při plnění povinnosti dbát potřebné opatrnosti by měl řidič zohlednit i možné úmyslné porušení pravidel jinými účastníky silničního provozu, což nekoresponduje se stanoviskem Ústavního soudu vysloveným v nálezu ze dne 25. 10. 2016, sp. zn. [IV. ÚS 3159/15](#). Jak dále státní zástupce zdůraznil, obviněný zachoval potřebnou míru opatrnosti a nebylo možné dojít k závěru o jeho zavinění ve smyslu § 16 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, přičemž takové zjištění postačuje k tomu, aby bylo přezkoumávané rozhodnutí zrušeno.

12. Jestliže odvolací soud učinil závěr, podle něhož obviněný nedbal potřebné opatrnosti, protože neměl jistotu, že může projet křižovátku bez nebezpečí, když vzhledem k budově u křižovatky neviděl do V. ulice, a proto považoval rychlost jeho jízdy za nepřiměřenou, státní zástupce poukázal na to, že po řidiči s právem přednosti v jízdě nelze požadovat jistotu, že projede konkrétní úsek bez nebezpečí, ale jen to, aby jeho jízda nepřekročila míru nebezpečí přiměřenou konkrétní situaci. I když obviněný neviděl do boční ulice, ostatní vozidla měla respektovat jím zapnutou světelnou a zvukovou signalizaci, třebaže z nějakého důvodu neviděli včas vozidlo s právem přednosti v jízdě. Řidič jedoucí s vozidlem s předností v jízdě může proto důvodně předpokládat, že i ti účastníci silničního provozu, kteří ho nevidí, po zaslechnutí zvukového signálu přizpůsobí své chování, proto státní zástupce neshledal nepřiměřenými způsob či rychlost jízdy obviněného, který nemohl předvídat, že řidič P. P. mu překříží směr jízdy. Státní zástupce tedy navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek,

včetně rozhodnutí obsahově navazujících, a aby přikázal věc Krajskému soudu v Plzni k novému projednání a rozhodnutí.

III. Přípustnost dovolání

13. Nejvyšší soud shledal, že dovolání obviněného je přípustné [§ 265a odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. ř.], bylo podáno oprávněnou osobou [§ 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř.], v zákonné lhůtě a na místě, kde je lze učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.), a zjistil, že netrpí vadami, pro které by je mohl podle § 265i odst. 1 tr. ř. odmítnout. Podle § 265i odst. 3 tr. ř. pak přezkoumal zákonnost a odůvodněnost těch výroků rozhodnutí, proti nimž bylo dovolání podáno, v rozsahu a z důvodů, uvedených v dovolání, jakož i řízení předcházející napadenému rozhodnutí.

14. Podle obsahu dovolání Nejvyšší soud zejména zjistil, že bylo podáno proti výroku o vině z důvodu nesprávného právního posouzení otázky spoluzavinění druhého řidiče, a tedy v souladu s důvodem dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., o něž lze dovolání opřít, jestliže napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo na jiném nesprávném hmotněprávním posouzení.

IV. Důvodnost dovolání

15. S ohledem na obsah podaného dovolání považuje Nejvyšší soud za vhodné poukázat na dosavadní průběh trestního řízení s tím, že obžaloba byla podána proti obviněnému J. J. i proti druhému řidiči – obviněnému P. P. pro spáchání přečinů těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1 tr. zákoníku a usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1 tr. zákoníku. Řízení před soudem prvního stupně bylo vedeno proti oběma obviněným s výsledkem, že obviněný J. J. byl uznán vinným a obviněný P. P. byl podle § 226 písm. b) tr. ř. zproštěn obžaloby. Na základě nyní přezkoumávaného rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 2. 5. 2017, sp. zn. 9 To 74/2017, bylo rozhodnuto o vině a trestu obviněného J. J. výše popsaným způsobem, zprošťující výrok ohledně obviněného P. P. byl podle § 259 odst. 1 tr. ř. zrušen a v této části byla věc vrácena soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí. Jak se dále podává z obsahu spisu, obviněný P. P. byl poté v samostatném řízení uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Chebu ze dne 31. 8. 2017, sp. zn. 2 T 120/2013, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 11. 2017, sp. zn. 9 To 413/2017, přečinem těžkého ublížení na zdraví podle § 147 odst. 1 tr. zákoníku a přečinem usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1 tr. zákoníku. Z uvedených údajů plyne, že pokud odvolací soud rozhodoval nyní přezkoumávaným rozsudkem o vině obviněného J. J. dne 2. 5. 2017, kdežto o odvolání obviněného P. P. až dne 21. 11. 2017, nemohly být do závěru o vině obviněného J. J. promítnuty závěry o vině obviněného P. P., čehož se první z nich jako dovolatel domáhal ve svém dovolání, protože o vině obviněného P. P. rozhodl soud až o půl roku později.

16. Jak je patrné z obsahu nyní přezkoumávaného rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 2. 5. 2017, sp. zn. 9 To 74/2017, na rozdíl od soudu prvního stupně dovedl, že obviněný J. J. neporušil důležitou povinnost uloženou mu podle zákona ve smyslu § 147 odst. 2 tr. zákoníku i § 143 odst. 2 tr. zákoníku. Přisvědčil však soudu prvního stupně, podle něhož obviněný J. J. nedbal potřebné opatrnosti tak, aby neohrozil bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, a vjel do křižovatky, aniž by měl jistotu, že tak může učinit bez nebezpečí, neboť v důsledku domovní zástavby vůbec neviděl do V. ulice, odkud přijelo vozidlo řízené obviněným P. P. Ve shodě se soudem prvního stupně shledal odvolací soud u dovolatele porušení ustanovení § 41 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., které nevylučuje nutnost dodržení povinností podle § 4 písm. a) a § 18 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. Oba soudy shodně dospěly k závěrům, podle kterých obviněný J. J. jako řidič sanitního vozidla použil výstražné světelné i zvukové znamení a při projíždění křižovatkou viděl, že všechna vozidla v

křižovatce stojí, a to včetně nezjištěného vozidla, o kterém vypovídal svědek P. Č., takže za této situace předpokládal, že křižovátku může projet. Podle názoru odvolacího soudu byla rychlost, kterou obviněný projížděl křižovátkou, nepřiměřená ve smyslu § 18 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., byť vzhledem k tomu, při jaké rychlosti by ještě mohl nehodě zabránit, nešlo o výrazně nepřiměřenou rychlost. Jak dále odvolací soud vysvětlil, s ohledem na to, že k odvolání státního zástupce zrušil část rozsudku týkající se spoluobviněného P. P. a věc v této části vrátil soudu prvního stupně k rozhodnutí, z popisu skutku vypustil část skutkových zjištění k tomu se vztahující.

17. Nejvyšší soud se neztotožnil s těmito závěry Krajského soudu v Plzni, neboť jsou předčasné, jednostranné a neobjektivní. Nečerpají ze všech rozhodných okolností, k nimž bylo třeba přihlížet s ohledem na průběh dopravní nehody, a to především se zřetelem na účast a vinu obviněného P. P. Odvolací soud nesprávně rozhodoval o každém tomto účastníku dopravní nehody samostatně, což za daných souvislostí vedlo k vadnému posouzení viny obviněného J. J., který již byl uznán vinným v době, kdy se odděleně rozhodovalo o vině obviněného P. P., a to rozsudkem Okresního soudu v Chebu ze dne 31. 8. 2017, sp. zn. 2 T 120/2013, a rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 11. 2017, sp. zn. 9 To 413/2017. Soudy u obviněného P. P. shledaly porušení ustanovení § 4 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., protože nedbal náležitě ohleduplnosti a opatrnosti při řízení svého motorového vozidla. Spatřovaly u něj též porušení ustanovení § 16 zákona č. 361/2000 Sb., jelikož viděl na hranici křižovatky, že v jeho jízdním pruhu stojí na hranici křižovatky vozidlo a „nepokračuje v jízdě, což ho mohlo vést k tomu, že dává přednost houkající sanitce, protože minimálně 45 metrů před hranicí křižovatky tento obviněný již musel houkání sanitky slyšet“. Obviněnému P. P. soudy rovněž kladly za vinu, že nebyl oprávněn objíždět vozidlo stojící na hranici křižovatky v levém odbočovacím pruhu a nerespektoval povinnost k dodržení přiměřené rychlosti.

18. Jestliže byla na straně obviněného P. P. zjištěna uvedená porušení pravidel silničního provozu, nebylo možné bez ohledu na ně posuzovat míru účasti a zavinění na vzniklém následku u obviněného J. J., která spočívala podle odvolacího soudu v tom, že obviněný J. J. nedbal ve smyslu § 41 odst. 1 poslední věty zákona č. 361/2000 Sb. potřebné opatrnosti, kterou ovšem nikterak nekonkretizoval, zejména ji nedal do souvislosti s porušením povinností ze strany obviněného P. P.

19. Soudy nižších stupňů totiž nevzaly v úvahu, že mezi porušením povinnosti dodržet potřebnou míru opatrnosti a následkem musí být příčinná souvislost. Základním předpokladem trestní odpovědnosti je bezpečné zjištění příčinného působení jednání obviněného na společenské vztahy chráněné trestním zákoníkem a toho, zda takové jednání nese všechny znaky zavinění ve smyslu § 16 tr. zákoníku (viz rozhodnutí uveřejněné pod č. 46/1963 Sb. rozh. tr). Zavinění musí zahrnovat všechny znaky charakterizující objektivní stránku trestného činu, tedy i příčinný vztah mezi jednáním pachatele a následkem trestného činu (viz rozhodnutí uveřejněné pod č. 21/1981 Sb. rozh. tr.). Při nedbalosti je třeba, aby si pachatel alespoň měl a mohl představit, že se může příčinný vztah takto rozvinout. Pro pachatele nepředvídatelný příčinný průběh není tedy obsažen v zavinění a pachatel neodpovídá za následek, který takto vzejde (viz rozhodnutí uveřejněná pod č. 20/1981 a č. 50/1968 Sb. rozh. tr.). Určitá skutečnost (okolnost) neztrácí svůj charakter příčiny jen proto, že mimo ni byl následek způsoben ještě dalšími příčinami (okolnostmi, podmínkami). Příčinná souvislost mezi jednáním pachatele a následkem se tedy nepřerušuje, jestliže k jednání pachatele přistoupí i další skutečnost, jež spolupůsobí ke vzniku následku, ovšem za předpokladu, že jednání pachatele zůstává takovou skutečností, bez níž by k následku nebylo došlo (viz rozhodnutí uveřejněné pod č. 37/1975 Sb. rozh. tr.). Jednání pachatele má proto povahu příčiny i tehdy, když kromě něj vedlo k následku i jednání další osoby.

20. V daném případě se pak soudy obou stupňů nevěnovaly v potřebné míře ani tomu, o jakou nedbalost šlo. Jak je sice z přezkoumávaných rozsudků zřejmé, u obviněného J. J. shledaly porušení pravidel silničního provozu, avšak bez potřebného vztahu ke všem dalším ve věci zjištěným skutečnostem a bez konkretizace, zda šlo o vědomou, či nevědomou nedbalost.

21. Při vědomé nedbalosti pachatel věděl, že může způsobem uvedeným v trestním zákoně porušit nebo ohrozit zájem chráněný tímto zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal, že nezpůsobí takový následek. Jak je z toho patrné, vědomá nedbalost je budována na vědomí možnosti vzniku následku, což je schopnost pachatele rozpoznat a zhodnotit okolnosti, které vytvářejí možné nebezpečí pro zájem chráněný trestním zákoníkem. Nepřiměřené důvody, které vedly pachatele k tomu, že spoléhal na to, že nedojde k následku, není možno zaměňovat s omylem, při kterém pachatel jedná pod vlivem nesprávné znalosti skutečnosti. Nedostatečné zhodnocení nebezpečí nespočívá v neznalosti tohoto stavu, ale v tom, že pachatel nedocenil možné následky svého jednání. Vědomá nedbalost se shoduje s eventuálním úmyslem v intelektuální složce, ale oproti eventuálnímu úmyslu zde chybí volní složka vyjádřená srozuměním. Při vědomé nedbalosti pachatel ví, že může způsobit následek trestného činu, avšak nechce ho způsobit, ani s ním není srozuměn. Naopak spoléhá na to, že ho nezpůsobí. Závěr o vědomé nedbalosti musí vyplývat z hodnocení osoby pachatele a konkrétních okolností případu jím vnímaných nebo těch, které měl alespoň možnost vnímat (subjektivní hledisko). Při zkoumání zavinění pachatele ve smyslu § 16 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku nestačí pouhé zjištění, že pachatel věděl, že svým jednáním může způsobit porušení nebo ohrožení zájmu chráněného trestním zákonem, ale je nutno zjišťovat všechny okolnosti, z nichž by bylo možno spolehlivě dovodit, že bez přiměřených důvodů spoléhal, že nezpůsobí porušení nebo ohrožení zájmu chráněného trestním zákonem (viz např. rozhodnutí pod č. 45/1965 Sb. rozh. tr.). K tomu je třeba zvažovat jednak vlastnosti, zkušenosti, znalosti a okamžitý stav pachatele (vzdělání, kvalifikace, obecné i speciální zkušenosti, inteligence, postavení v zaměstnání apod.), jednak okolnosti konkrétního případu, ať už existují nezávisle na pachateli, nebo jsou jím vyvolané (povětrnostní podmínky, stav a povrch vozovky, výhledové poměry, mimořádný průběh události atd.). To vše pak jen za předpokladu, že povinnost a možnost předvídat porušení nebo ohrožení zájmu chráněného trestním zákoníkem jsou dány současně, neboť jen tehdy může jít o zavinění z nedbalosti (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6. 9. 2001, sp. zn. [3 Tz 182/2001](#)).

22. Nevědomou nedbalost vymezuje trestní zákoník tak, že pachatel nevěděl, že svým jednáním může způsobit následek významný pro trestní právo, ač o tom vzhledem k okolnostem a k svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Při nevědomé nedbalosti se vychází z možnosti znalosti, která se zkoumá na základě objektivních okolností spojených se skutkem a subjektivních dispozic konkrétního pachatele, neboť trestní zákoník zakládá odpovědnost za trestné činy spáchané z nevědomé nedbalosti na povinnosti, ale současně i možnosti předvídat způsobení poruchy nebo ohrožení zájmu chráněného trestním zákoníkem (viz ŠÁMAL, P. a kol. Trestní zákoník I. § 1 až 139. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 236).

23. Soudy nižších stupňů v daném případě při posuzování viny obviněného J. J. nevzaly v úvahu význam zavinění ze strany obviněného P. P. a nestanovily, o jakou nedbalost ve smyslu § 16 odst. 1 písm. a), b) tr. zákoníku šlo u obviněného J. J., pochybily i při určení povinnosti, kterou měl tento obviněný porušit. Z obsahu přezkoumávaného rozsudku odvolacího soudu pak plynou i další nedostatky. Odvolací soud totiž spatřoval ve způsobu jízdy obviněného J. J. i porušení ustanovení § 18 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o němž se jen zmiňuje s odkazem na odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně s tím, že ustanovení § 41 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. nevylučuje porušení povinnosti i v nepřizpůsobení rychlosti jízdy. Pokud však shledával uvedenou povinnost ze strany obviněného J. J. rovněž za porušenou, bylo to v rozporu se skutkovými závěry uvedenými ve výroku o vině, kde je uvedeno pouze porušení ustanovení § 41 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., a to nejen jeho zákonným označením, ale i slovním vyjádřením, podle něhož „... sice užil zvláštního výstražného světla modré barvy a zvláštního zvukového výstražného znamení, avšak nedbal potřebné opatrnosti, aby neohrozil bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, a vjel do uvedené křižovatky, aniž by měl jistotu, že tak může učinit bez nebezpečí, a to v době, kdy z ulice V. za domovní zástavbou ve směru jízdy do křižovatky s ulicí M. a směrem k zimnímu stadionu vjelo nákladní vozidlo tov. zn. Ford Transit ...“. Pro závěr o nepřizpůsobení rychlosti ve smyslu § 18 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb.

není potřebný podklad ve skutkových zjištěních, jak plyne z jejich obsahu, protože pro něj nepostačuje jen údaj uvedený v popisu skutku, podle něhož obviněný projížděl „uvedenou křižovatkou na signál s červeným světlem ‚Stůj‘ rychlostí 42 km/h ...“.

24. Podle § 18 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. rychlost jízdy musí řidič přizpůsobit zejména svým schopnostem, vlastnostem vozidla a nákladu, předpokládanému stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, její kategorii a třídě, povětrnostním podmínkám a jiným okolnostem, které je možno předvídat; smí jet jen takovou rychlostí, aby byl schopen zastavit vozidlo na vzdálenost, na kterou má rozhled. Především se zde uvádějí okolnosti, kterým musí řidič přizpůsobit rychlost jízdy, a výslovně se stanoví, že rychlost jízdy smí být jen taková, aby bylo možno vozidlo zastavit na tzv. dohlednou vzdálenost. Na řidiči se požaduje povinnost přizpůsobit rychlost jízdy takovým okolnostem, které může předvídat. To však neznamená, že řidič je povinen zvládnout vozidlo absolutně za všech okolností, tedy i nepředvídatelných. Řidič by neměl být právně odpovědný za nepřizpůsobení rychlostí jízdy vozidla takové okolnosti, kterou s ohledem na danou situaci nemohl předvídat. Opačně tomu bude v případě, kdy např. v blízkosti základní školy, z níž vycházejí děti, nepřihlédne při volbě rychlosti k tomu, že do vozovky může vběhnout dítě z nerozvážnosti. Při určování rychlosti s ohledem na tzv. dohlednou vzdálenost je nutné vycházet z požadavku, aby vzdálenost, na kterou lze vozidlo zastavit, nebyla větší, než na jakou je rozhled, viditelnost (viz BUŠTA, P., KNĚŽINEK J., SEIDL A. Zákon o silničním provozu. Komentář. Praha: Wolters Kluwer. Dostupné v systému ASPI.).

25. Jestliže soudy obou stupňů shledaly u obviněného J. J. v rozporu s popsány mi skutkovými zjištěními, že nerespektoval pravidla pro přiměřenou rychlost jízdy ve smyslu § 18 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., bylo třeba, aby přesně vymezily, jakým konkrétním okolnostem obviněný nepřizpůsobil rychlost svého vozidla v daném momentě, protože bylo jeho povinností takové okolnosti zjistit a posoudit. Přitom musí jít o takové okolnosti, které může řidič předvídat, protože na řidiči nelze požadovat povinnost zvládnout vozidlo absolutně za všech okolností.

26. Pro uvedený závěr proto nestačí, když soud prvního stupně, z jehož zjištění vycházel i odvolací soud, shledal porušení povinnosti podle § 18 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. v tom, že „obviněný nepřizpůsobil jízdu rozhledovým poměrům“, neboť nepřihlížel k tomu, co obviněný v dohledu svého zorného pole skutečně viděl, ale tvrdil, že „musel počítat s tím, že mu ze směru, kde je na semaforu zelený signál, může do cesty vjet vozidlo“. Jak je tedy zřejmé, podle soudů nižších stupňů měl obviněný přizpůsobit jízdu tomu, co skutečně v dané chvíli nemohl vnímat, ale měl to jen předpokládat, avšak nikoliv s ohledem na reálné podmínky, které v dané chvíli existovaly na křižovatce a jež objektivně měl ve svém zorném úhlu pohledu. V dohledové vzdálenosti obviněného J. J., který vjížděl na červený signál do křižovatky, všechna vozidla stála, tedy i to vozidlo, které začal obviněný P. P. objíždět. Podle soudů obviněný J. J. „musel počítat s tím, že pokud vjíždí rychlostí 43 km/h na červený signál do křižovatky, byť s právem přednostní jízdy, může mu do křižovatky vjet vozidlo z ulice V. zprava či zleva ...“. Toto vyjádření porušení povinnosti spočívající v nepřizpůsobení rychlosti jízdy nevychází ze žádné konkrétní okolnosti, kterou mohl obviněný předvídat v době projíždění křižovatky.

27. Z uvedených důvodů Nejvyšší soud konstatuje, že za okolnost, kterou mohl obviněný podle § 18 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. předvídat, nelze u řidiče s právem přednostní jízdy, který dodržel povinnosti podle § 41 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., považovat událost, jež nastala v místě, do něhož neměl výhled (zakrývá ho bytová zástavba). V takovém případě řidič s právem přednostní jízdy nemohl předvídat, že jiný účastník silničního provozu, jehož nemohl vidět v době, kdy vjížděl do křižovatky, nedodrží povinnost podle § 41 odst. 7 zákona č. 361/2000 Sb. a neumožní mu bezpečný a plynulý průjezd, protože pokud má zapnutou stanovenou výstražnou signalizaci, je veden předpokladem, že bude ostatními účastníky dopravní situace respektován.

28. Nepřiměřenou rychlost podle § 18 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. nelze dovozovat bez konkrétního zjištění jen v obecné rovině z ustanovení § 4 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. (jak učinil soud prvního stupně ve svém rozsudku), protože toto ustanovení se svým obsahem netýká výhledových možností řidiče ani rychlosti jízdy při průjezdu křižovatkou. Podle citovaného ustanovení každý je při účasti na provozu na pozemních komunikacích povinen chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, aby nepoškozoval životní prostředí ani neohrožoval život zvířat, své chování je povinen přizpůsobit zejména stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám, situaci v provozu. Soud prvního stupně nevysvětlil, z jakých důvodů kladl obviněnému J. J. k tíži nerespektování tohoto obecného pravidla, resp. neurčil, jaké povinnosti obviněný porušil, protože neuvedl, v čem konkrétním měla spočívat neohleduplnost či neukázněnost tohoto obviněného, případně v čem měl poškodit životní prostředí, eventuálně jakému stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace nepřizpůsobil svou jízdu, eventuálně jaký vliv na výsledek dopravní nehody měly povětrnostní podmínky, které nerespektoval. Uvedené obecné ustanovení nedopadá na výhledové možnosti do bočních ulic v době průjezdu křižovatkou, jejíž hranice tvoří domy, které zabráňují sledování provozu v boční ulici za hranicí křižovatky. Jde o obecné pravidlo pro chování účastníků silničního provozu, které lze použít, jestliže je porušena některá z jím stanovených zásad. Posoudí-li se však podle zjištěných okolností, jak se obviněný J. J. jako účastník silničního provozu choval, pak je třeba zdůraznit, že jel s vozidlem s právem přednosti v jízdě (respektoval podmínky podle § 41 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb.), a to z důvodů, které jsou zákonem dané, neboť jako řidič sanitky zajišťoval převoz pacienta z nemocnice v Ch. do S. a již od nemocnice měl zapnuté signalizační zařízení, a to jak modré výstražné světelné znamení, tak i zvukový signál. Rychlost 42 km/h byla zjištěna na základě revizního znaleckého posudku z oboru dopravy, který zpracovalo České vysoké učení technické v Praze, Fakulta dopravní, Ústav soudního znalectví v dopravě, a jde o rychlost naměřenou v místě střetu vozidel. Podle znaleckého posudku obviněný nebrzdil intenzivně, ale mírně v rámci standardní jízdy. Znalec z oboru doprava, odvětví doprava silniční (silniční nehody motorových vozidel), Ing. B. M. ve svém znaleckém posudku uvedl, že obviněný měl možnost zabránit vzniku dopravní nehodě, pokud by se v čase asi 1,5 sekundy před střetem pohyboval rychlostí do 39 km/h. V daných souvislostech má význam i to, že podle svědkyně I. L., zdravotní sestry v tomto sanitním voze, jeli s pacientem z nemocnice v Ch. s podezřením na cévní mozkovou příhodu. Šlo o akutní stav pacienta, jehož obviněný převážel, což je důležité zejména pro vnitřní okolnosti, za kterých obviněný řešil dopravní situaci. Jak dále tato svědkyně uvedla, když vjeli na E. ulici, zapnuli „rychlejší signál“, a obviněný před křižovatkou, která se stala osudnou, přibrzdil. Zpomalil i před vjetím na poslední křižovátku, protože v jejich směru stála 2 až 3 vozidla, která objel. I s ohledem na tuto výpověď je zřejmé, že obviněný J. J. reagoval přiměřeně na všechny okolnosti, které mu v době před nehodou dopravní situace vytvořila.

29. Na řidiče sanitky s právem přednostní jízdy lze klást ve smyslu § 18 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. stejné nároky jako na ostatní řidiče, nikoliv však přemrštěně vyšší, protože je nutné brát v úvahu, obzvláště u řidičů sanitek převážejících osobu v ohrožení života, že má jistou odpovědnost i za včasný dojezd do cílové stanice. Proto je třeba otázku přiměřenosti konkrétní rychlosti, jíž by mohl odvrátit střet, zvažovat i vzhledem k tomu, že tento řidič přizpůsobuje rychlost svého vozidla i stavu převáženého pacienta a rovněž tomu, že má právo přednosti v jízdě. Podle § 41 odst. 7 zákona č. 361/2000 Sb. tedy může předpokládat, že ostatní řidiči dodrží svou povinnost dát mu přednost v jízdě. Na to, zda ostatní účastníci provozu na pozemních komunikacích respektují jím spuštěné signalizační zařízení, může takový řidič usuzovat jen podle jejich chování, které je schopen sledovat, tedy pokud jsou v jeho zorném poli. Rychlost své jízdy je povinen přizpůsobit i ostatním okolnostem, ovšem rovněž jen tehdy, jestliže o nich může vědět. Nelze na něm opodstatněně požadovat, aby přizpůsobil rychlost jízdy předpokladu, že z ulice, do které nevidí, vyjede řidič jiného vozidla, který nerespektuje jeho právo přednostní jízdy.

30. Ke konkrétní situaci v posuzované věci je však nezbytné uvést i to, že obviněný J. J. ve směru, odkud vyjelo vozidlo obviněného P. P., mohl sledovat, že tam stojí vozidlo (blíže nezjištěné), které respektovalo jeho právo přednosti v jízdě, protože v době, kdy obviněný J. J. vjel do křižovatky, mělo zelený signál pro odbočení vpravo, podle něhož by tedy mohlo projet křižovatkou, přesto však stálo. Tudíž obviněný J. J. mohl dovodit, že i ostatní vozidla jedoucí po této ulici, tzn. i vozidlo v přímém směru jízdy (vozidlo obviněného P. P.), přizpůsobí svou jízdu jeho přednosti. Obviněný J. J. tak neměl ze svého pohledu žádné aktuální ani potenciální překážky v jízdě, z nichž by mohl usuzovat na abnormálně problematickou, či dokonce nebezpečnou dopravní situaci. Svou jízdu řidiče vozidla s právem přednosti jízdy přizpůsobil okolnostem, které mu byly známy, a také těm, které se daly s přihlédnutím k existující dopravní situaci důvodně předpokládat. V daných souvislostech proto nelze považovat za nepřiměřenou rychlost jízdy, která byla pouze o 3 km/h vyšší, než by byla ta, kterou měl podle závěrů znalce jet, aby nedošlo ke střetu vozidel (místo 42 km/h jen 39 km/h).

31. Právě v jednání obviněného P. P., který objížděl při vjezdu do křižovatky uvedené nezjištěné vozidlo připravené na odbočení vpravo, pak rozsudky Okresního soudu v Chebu ze dne 31. 8. 2017, sp. zn. 2 T 120/2013, a Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 11. 2017, sp. zn. 9 To 413/2017, shledaly porušení ustanovení § 16 zákona č. 361/2000 Sb. a v jeho způsobu jízdy byla zjištěna odpovědnost za shora uvedené trestné činy.

32. Nejvyšší soud tedy shledal, že na základě přezkoumávaných rozhodnutí nelze dospět k jednoznačnému závěru, podle něhož by obviněný J. J. jel nepřiměřenou rychlostí podle § 18 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. a nezachoval potřebnou míru opatrnosti z důvodu rychlosti jízdy 42 km/h, kterou jel v době střetu vozidel. Naopak, před křižovatkou zpomalil, jeho jízda nebyla bezohledná ani riskantní a dodržel všechny povinnosti, které mu byly uloženy ve smyslu § 41 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb.

33. Existují tak pochybnosti o nedbalostním zavinění obviněného J. J., protože soudy prozatím dostatečně nezkoumaly subjektivní okolnosti na jeho straně ze všech výše rozvedených hledisek. V potřebné míře nebraly v úvahu hranice okolností, které mohl či nemohl jako řidič předvídat, a bylo vadou, pokud je jen dovozovaly. Nevycházely totiž důsledně z objektivních okolností konkrétní dopravní situace. Z hlediska zavinění obviněného z nedbalosti soudy nevážily míru povinné opatrnosti řidiče s předností v jízdě vyplývající z pravidel silničního provozu a to, do jaké míry za daných okolností byl schopen zachovat opatrnost v konkrétním případě (viz rozhodnutí uveřejněné pod č. 5/2013 Sb. rozh. tr.). Závěry soudů v přezkoumávaných rozhodnutích neřešily důsledně kritérium potřebné míry opatrnosti i proto, že neurčily, zda šlo o vědomou, či nevědomou nedbalost, a proto nemohly dostatečně objektivně uvážit s ohledem spojení objektivního a subjektivního hlediska u obviněného možnost předvídání způsobení poruchy v podobě újmy na životě a zdraví (přiměřeně viz ŠÁMAL, P. a kol. Trestní zákoník I. § 1 až 139. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 238 a 239). Soudy nižších stupňů se nezabývaly ani hranicí mezi nevědomou nedbalostí a trestní neodpovědností, která se v této věci nabízí zejména s ohledem na výraznou spoluúcast obviněného P. P. na nehodě, jenž byl jako druhý řidič podílející se na kolizi obou vozidel uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Chebu ze dne 31. 8. 2017, sp. zn. 2 T 120/2013, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 11. 2017, sp. zn. 9 To 413/2017.

34. Ze všech uvedených důvodů Nejvyšší soud považoval dovolání obviněného J. J. za důvodné a v souladu se stanoviskem státního zástupce Nejvyššího státního zastupitelství dospěl k závěru, podle něhož soudy obou stupňů nerespektovaly uvedená kritéria a hlediska pro posouzení nedbalosti u tohoto obviněného se zřetelem na okolnosti, za nichž k nehodě došlo, a požadavky plynoucí z ustanovení § 143 odst. 1 a § 147 odst. 1 tr. zákoníku. Proto Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. zrušil jak rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 2. 5. 2017, sp. zn. 9 To 74/2017, tak i rozsudek Okresního soudu v Chebu ze dne 24. 11. 2016, sp. zn. 2 T 120/2013, v části týkající se obviněného J. J., jakož i další rozhodnutí obsahově navazující na zrušená rozhodnutí, pokud vzhledem ke změně, k

níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Okresnímu soudu v Chebu pak přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

35. Na soudu prvního stupně, jemuž se věc vrací k novému rozhodnutí, bude, aby poté, co na základě výsledků dosud provedeného dokazování i po provedení dalších důkazů, zejména obsahem rozsudků Okresního soudu v Chebu ze dne 31. 8. 2017, sp. zn. 2 T 120/2013, a Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 11. 2017, sp. zn. 9 To 413/2017, vztahujících se k vině obviněného P. P., případně dalších důkazů, pokud taková potřeba vyplyne pro správné a spravedlivé rozhodnutí, rozhodl znovu objektivně se zřetelem na výše vyslovené názory. Přitom bude nutné, aby bral v úvahu při právním posouzení viny obviněného všechny zásady týkající se nedbalostního jednání a také to, že závěr o subjektivních znacích se musí vždy zakládat na skutkových zjištěních soudu vyplývajících z provedeného dokazování (viz rozhodnutí uveřejněné pod č. 60/1972 Sb. rozh. tr.), která budou následně blíže rozvedena a vysvětlena v odůvodnění rozhodnutí.